

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/481/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219516
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812219516.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej, sudcu Mgr. Ivana Kubínyho a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovvej v právnej veci navrhovateľa: H., s.r.o., so sídlom T., H. ul. č. XX, IČO: 35 807 598, právne zastúpený M. H., s.r.o. so sídlom v T., G. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: J. S., zastúpená E. J. SR, W. F. XX, T., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. decembra 2013, č.k. 8C/208/2012-79, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal, aby odporca bol povinný zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 2.284,22 Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 456,84 Eur. Súd vo veci vykonal dokazovanie, oboznámil listinné dôkazy - uznesenie KS Trenčín č.l. 16, uznesenie KS Trenčín č.l. 21, uznesenie OS Prievidza č.l. 26, vyjadrenie Okresnej prokuratúry Prievidza č.l. 27, doplnenie návrhu č.l.28, odvolanie č.l. 29, vyjadrenie odporkyne č.l. 33-38, pripojená listina č.l. 39 - 42, návrh na zrušenie nariadeného pojednávania na 31.10.2013 č.l. 65 - 66, 69 - 70, návrh právneho zástupcu navrhovateľa na zrušenie nariadeného pojednávania na deň 17.12.2013 č.l. 72-73, ospravedlnenie odporkyne č.l. 74-75 a pripojený spis OS Prievidza č. k. 15Er 1522/2012 a zistil nasledovný skutkový stav. Z pripojeného spisu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 5Er 1522/2012 súd zistil, že žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie súdneho exekútora JUDr. S. P., Exekútorského úradu so sídlom W. XX, T. zo dňa 23.03.2012 bola doručená Okresnému súdu Prievidza dňa 03.05.2012. Exekútor žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudok stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR07434/11, ktorý vydal Slovenská rozhodcovská a.s. dňa 09.08.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 19.09.2011 a vykonateľnosť 22.09.2011. Stály rozhodcovský súd dňa 09.08.2011 sp. zn. SR07434/11 rozhodol, že povinný (Katarína Galová) je povinný oprávnenému (H. s.r.o.) zaplatiť sumu 969,01 Eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % z omeškania denne zo sumy 969,01 Eur od 06.05.2011 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 969,01 Eur od 22.06.2011 do zaplataenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 270,03 Eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodcovský rozsudok priznal právo na peňažné plnenie na základe zmenky. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.09.2011 a vykonateľnosť dňa 22.09.2011. Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 25.05.2012 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnej veci 15Er 1522/2012, EX 3930/12 v celosti zamietol. Voči tomuto uzneseniu podala spoločnosť H. s.r.o. odvolanie a Krajský súd Trenčín uznesením zo dňa 07.11.2012 sp. zn.

17CoE 237/2012 uznesenie okresného súdu potvrdil. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.12.2012. Uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 18.02.2013 exekučné konanie zastavil. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.03.2013. Navrhovateľ si podaným návrhom uplatnil nárok na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza, ktoré spočíva v tom, že žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému P. G. (15Er 1522/2012) súd rozhodol po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Po právnej stránke svoje rozhodnutie posúdil podľa § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., § 41 ods. 2 písm. d/ a § 44 ods. 1, 2 Exekučného poriadku. Súd po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k právnenému záveru, že návrh navrhovateľa je podaný nedôvodne. Navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. Súd ďalej uviedol, že navrhovateľ mal možnosť domáhať sa nápravy postupu exekučného súdu podaním žiadosti o urýchlené rozhodnutie vo veci priamo v exekučnom konaní, ako ďalší postup mohol zvoliť a domáhať sa svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s § 127 odst. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Zistil, že v exekučnom konaní č.k. 15Er 1522/2012 takáto sťažnosť podaná nebola. Navrhovateľ sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní č. 15Er 1522/2012, pričom svoj nárok odôvodňuje tým, že v tejto veci bolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 07.06.2012. Teda k rozhodnutiu o žiadosti o udelenia poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby a omeškanie trvalo viac ako 78 dní. Súd v exekučnom spise zistil, že žiadosť súdneho exekútora zo dňa 23.03.2012 bola doručená súdu dňa 03.05.2012 a súd o tejto žiadosti rozhodol uznesením zo dňa 25.05.2012, teda nie je pravda tvrdenie navrhovateľa, že išlo o omeškanie 78 dní. Súd v tejto veci rozhodol do 21 dní od doručenia tejto žiadosti na Okresný súd Prievidza. Súd mal nepochybne preukázané, že tvrdenie navrhovateľa o dĺžke konania nebolo pravdivé. Exekučným titulom v danej veci bol rozsudok rozhodcovského súdu zo dňa 09.08.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 19.09.2011 a vykonateľnosť 22.09.2011. S účinnosťou od 01.06.2011 (zákonom č. 102/2011 Z. z.) bola zavedená len úprava ohľadom exekučných titulov podľa z. č. 231/1999 Z. z. - o štátnej pomoci v platnom znení. Následne novelou Exekučného poriadku č. 102/2011 Z. z. s účinnosťou od 01.06.2011 bol v § 41 odst. 2 písm. d/ Exekučného poriadku doplnený aj exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. Uvedená novela procesného charakteru neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto sa vzťahuje na všetky konania, v ktorých súd k 01.06.2011 nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V zmysle vyššie uvedenej právnej úpravy po 01.06.2011 neexistovala v exekučnom konaní žiadna zákonná lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pokiaľ išlo o rozhodcovské rozsudky. Podľa názoru súdu vychádzajúc z výslovného znenia § 44 odst. 2 Exekučného poriadku, v ktoromkoľvek znení 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, v prípade, ak súd nezistil rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu zo zákona. Ak teda navrhovateľ považuje za nesprávny úradný postup nečinnosť okresného súdu v exekučnom konaní, v ktorom súd zamietol žiadosť na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, súd je toho názoru, že vzhľadom na vyššie uvedené, exekučný súd rozhodol o žiadosti exekútora v súlade s Exekučným poriadkom platným v tom čase, teda podľa z. č. 102/2011 Z. z. - účinný od 1.6.2011, ktorým sa mení a dopĺňa Exekučný poriadok, kde neexistovala v exekučnom konaní žiadna zákonná lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pokiaľ išlo o rozhodcovské rozsudky. K rozhodnutiu súdu došlo do 21 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom súd preskúmal žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 z. č. 231/1999 Z. z. - o štátnej pomoci, exekučný titul sa nepreskúma. Nárok na náhradu škody si navrhovateľ uplatnil podľa § 9 z. č. 514/2003 Z. z., keď podľa neho príslušný súd svojím postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní. V danej veci sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, súd neriešil žiadnu sťažnosť na prieťahy predsedu súdu, nerozhodol Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. Z exekučného spisu je zrejmé, že exekučný súd konal v predmetnej veci priebežne, bez zbytočných prieťahov, pričom poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. 1.ÚS 16/2002, samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Na základe vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nebol podaný dôvodne, preto ho v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 odst. 1 O.s.p., lebo odporca mal v konaní úspech, preto mu vznikol nárok na náhradu trov

konania, avšak trovy konania mu nevznikli, preto súd o trovách konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, pričom požiadal o zrušenie pojednávania riadne a včas. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom), neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočností, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Pokiaľ ide o majetkovú škodu, tak súdu prvého stupňa vyčítal, že ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode s tým, že navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku. Ďalej prejavil nespokojnosť s tým, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, keď sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne ospravedlňujúce dôvody. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a/ - f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní uplatňuje dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Odvolačný súd preskúmaním zistil, že dôvody odvolania, uplatnené navrhovateľom nie sú dané.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný v prípade, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.

Za takúto vadu považuje navrhovateľ predovšetkým tú skutočnosť, že mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Zo spisu však vyplýva, že súd prvého stupňa určil termín pojednávania na 31.10.2013, a to dňa 09.09.2013, pričom predvolanie bolo doručené navrhovateľovi 17.09.2013. Pojednávanie bolo odročené a nový termín pojednávania bol určený na 17.12.2013. Predvolanie bolo navrhovateľovi doručené dňa 07.11.2013. Navrhovateľ sa na pojednávanie nedostavil, pričom svoju neúčasť neospravedlnil takým dôvodom, pre ktorý by bolo potrebné pojednávanie zrušiť, resp. odročiť.

Zo spisu ďalej vyplýva, že nadriadeným Krajským súdom v Trenčíne bolo už rozhodnuté o námietke zaujatosti sudkyne Okresného súdu Prievidza JUDr. Q. R. , a to uznesením č.k. 17NcC/24/2013-21 zo dňa 16. januára 2013. O tvrdení navrhovateľa, že v takýchto prípadoch rozhodoval výlučný sudca, už bolo rozhodnuté Najvyšším súdom vo viacerých rozhodnutiach, napr. v uznesení zo dňa 31. mája 2010 v konaní sp.zn. 3NcC/14/2010, z ktorého vyplynulo, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo a Najvyšší súd aj v konaní 3Cdo 102/2013 konštatoval, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2013. Navrhovateľ preto nežiadal o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov. Samotnú okolnosť, že navrhovateľ aj po rozhodnutí nadriadeného súdu o nezaujatosti vec prejednávajúceho sudcu považoval tohto za zaujatého a odmietal sa zúčastniť pojednávania, nemožno akceptovať ako dôvod pre odročenie pojednávania, pretože otázka zaujatosti sudcu bola vyriešená postupom stanoveným Občianskym súdnym poriadkom a nepredstavovala preto pre súd prvého stupňa prekážku pojednávania a vo veci.

K odňatiu možnosti konať pred súdom nedošlo ani v odvolaní namietaným neumožnením reagovať na vyjadrenie protistrany, oboznámiť sa s vykonanými dôkazmi, vyjadriť sa k dôkazom, navrhnúť ďalšie dôkazy a všeobecne porušením práva na kontradiktórny proces. Súd prvého stupňa totiž nariadením pojednávania umožnil navrhovateľovi realizáciu viacerých práv, ktorých porušenie navrhovateľ namieta. Pokiaľ sa navrhovateľ pojednávania nezúčastnil bez toho, aby na jeho strane bol pre neúčasť daný dôležitý dôvod, nie je realizácia procesných práv navrhovateľa, ktorú umožňuje práve pojednávanie, pochybením súdu prvého stupňa, ale iba dôsledkom konania samotného navrhovateľa.

Vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania bolo súdu doručené dňa 16.05.2013. Neúčasťou na pojednávaní sa navrhovateľ zbavil možnosti vyjadriť sa k tvrdeniu odporcu.

Okrem toho nariadením tohto pojednávania s riadnym poučením podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa vytvoril navrhovateľovi možnosť uplatniť právo na kontradiktórny proces v plnom rozsahu, a preto neobstoja jeho námietky uvádzané v odvolaní o tom, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam protistrany, k dôkazom a sám navrhnúť dôkazy. Navrhovateľ bez náležite ospravedlniteľného dôvodu túto možnosť nevyužil, keď sa pojednávania nezúčastnil bez toho, aby mal na to preukázateľne dôležité dôvody. Pokiaľ za tejto situácie nenavrhol pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania ďalšie dôkazy, ostali neskoršie dôkazné návrhy v odvolacom konaní prípustné iba za podmienok podľa § 205 písm. a/ ods. 1 O.s.p., ktoré však naplnené neboli. Pre vykonanie dôkazu znaleckým posudkom v odvolacom konaní, tak ako ho navrhoval navrhovateľ preto neboli splnené procesné podmienky.

Pokiaľ sa jedná o znalecký posudok na výšku škody, tak takýto dôkaz treba považovať za nadbytočný, pretože v prípade nepreukázania nesprávneho úradného postupu, ako jednej zo základných podmienok vzniku škody je otázka výšky škody bezpredmetná.

Navrhovateľ nedôvodne namieta porušenie svojich procesných práv v súvislosti s tým, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie, pričom nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Zrejme ušlo pozornosti navrhovateľa, že v danom prípade nešlo o takýto prípad, súd prvého stupňa nerozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 115a O.s.p., ale riadne nariadil pojednávanie podľa § 114 O.s.p.

Rovnako po preskúmaní veci odvolací súd sa nestotožňuje s názorom navrhovateľa o tom, že by odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňalo požiadavky stanovené ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., najmä, že by súd prvého stupňa riadne nezdôvodnil, prečo rozhodnutie vydané so zisteným časovým odstupom nepredstavuje nesprávny úradný postup, spočívajúci v zbytočných prieťahoch konaní.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku naopak vyplýva, že súd prvého stupňa sa veľmi podrobne zaoberal časovou následnosťou jednotlivých úkonov v exekučnej veci, kde bol oprávnený navrhovateľ a jeho zistenia zodpovedajú vykonaným dôkazom. Pokiaľ ide o konštatovanie prieťahov, tak súd prvého stupňa podrobne vyložil, z akého dôvodu časové rozdiely medzi jednotlivými úkonmi exekučného súdu nemohol posudzovať ako prieťahy a ako nesprávny úradný postup okresného súdu, s čím sa aj odvolací súd stotožňuje.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je daný v prípade, ak súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Z odvolania nie je zřejmé, o ktoré nevykonané dôkazy, ktoré by boli v priebehu prvostupňového konania navrhované a súdom prvého stupňa nevykonané, sa jedná, pričom zo spisu takýto dôkazný návrh navrhovateľa nevyplýva.

Dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. preto nemožno považovať za opodstatnený.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný v prípade nesprávnej aplikácie a výkladu právnej normy, prípadne použitia právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní konkrétne neuvádza, ktoré ustanovenie, najmä hmotnoprávneho predpisu, a to zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov malo byť súdom prvého stupňa nesprávne vyložené, prípadne aplikované. Odvolací súd v rámci svojej prieskumnej činnosti nezistil, že by súd prvého stupňa nesprávne vyložil príslušné ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, prípadne, že by na zistený skutkový stav ustanovenia tohto zákona nesprávne aplikoval.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor

alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 133 - § 135 O.s.p. Odvolacím dôvodom podľa citovaného ustanovenia teda možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je teda možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je ani dôvod na polemizovanie s jeho skutkovými závermi.

Z uvedených dôvodov boli vo vzťahu k navrhovateľom tvrdeným predpokladom vzniku uplatnených nárokov správne skutkové aj právne závery súdu prvého stupňa a vzhľadom na neexistenciu ním tvrdených predpokladov zodpovednosti za uplatnenú škodu a nemajetkovú ujmu bolo napadnuté rozhodnutie správne.

V odvolacom konaní bol tak úspešný odporca, ktorý by mal v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania, avšak v súvislosti s odvolacím konaním mu trovy nevznikli, a preto mu neboli priznané.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .